

ЛЮБОМИРЪ БРУТОВЪ

ОХРИДСКОТО ЕЗЕРО

Въвъ твоитѣ води оглеждамъ
Отново своя бодъръ ликъ;
Въ душата ми пламти надежда
И грѣй единъ възторгъ великъ.

Кристаленъ блѣсъкъ — брѣговетѣ
Не будятъ пѣсъци, ни шумъ;
Безсмъртенъ стражъ презъ вѣковетѣ,
Възправенъ бди Свети Наумъ.

Букетъ отъ дървеса зелени,
Очитѣ мами и плѣни, —
И сякашъ чувамъ азъ легенди
Отъ твойтѣ модри глѣбини...

КРАЙ ВАРДАРА

Надъ хълмоветѣ бавно утринѣта
Крила си позлатени спуща;
Край Вардара азъ слушамъ пѣсенѣта,
Която нѣкога съмъ слушалъ...

Рѣка вѣковна, слънцето блести
И озарява пролѣтнитѣ ниви,
Надежда, вѣра, символъ бѣше ти .
Презъ игото, презъ болкитѣ горчиви!